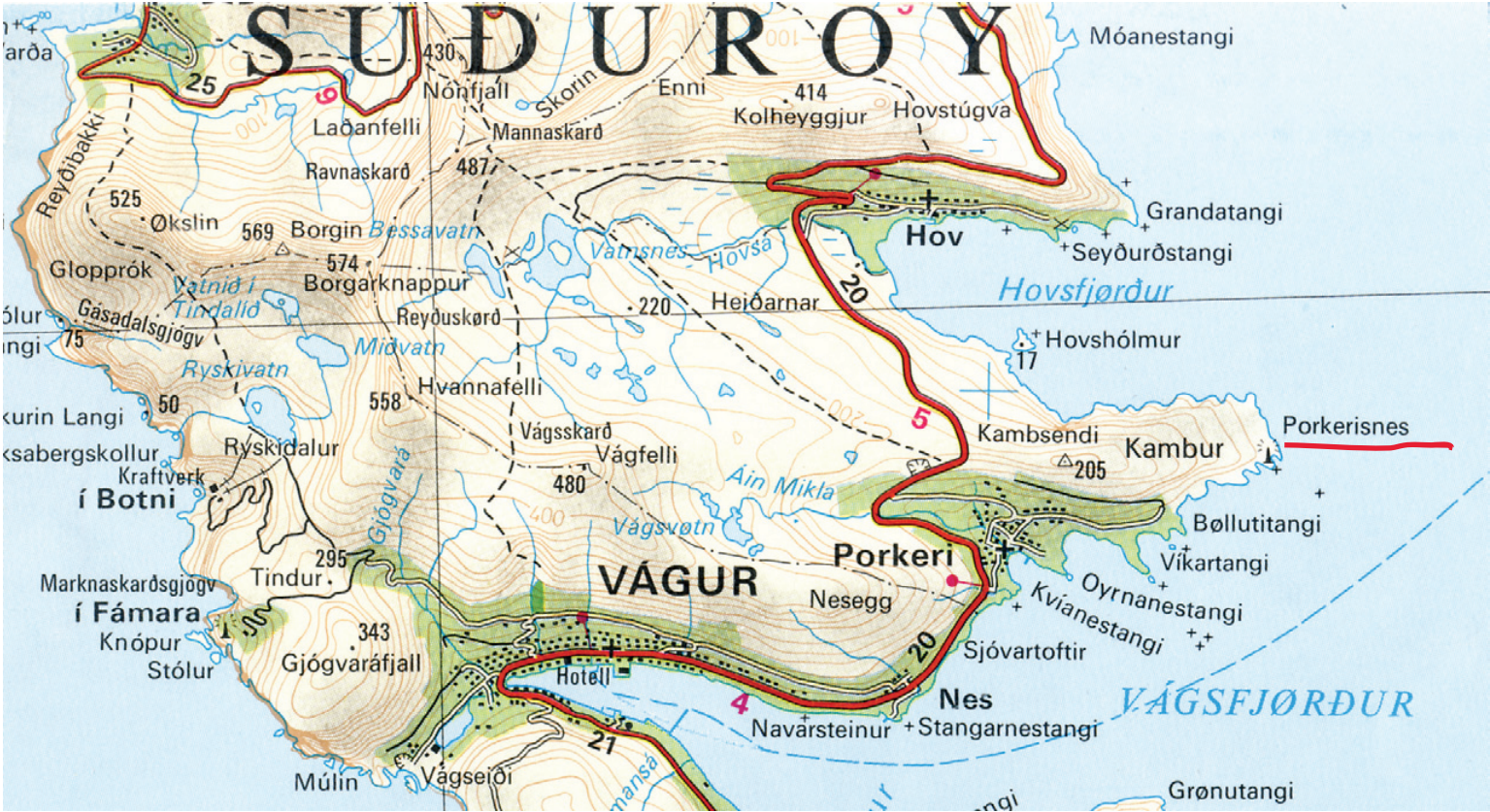

MIÐVIKAN

Her sæst leiðin
av Porkerisnesi
til bygdina

Slikar frásagnir hava ikki verið óvanligar frá øðrum vanlukkutilburðum.

Poli varð jarðaður í Vági tann 7. september frá Bethel. Her vóru nógv fólk við til jarðarferðina og Andrew Sloan talaði. Sjørður Patursson var eisini og fylgdi.

Frásøgn hjá Oddmar

Oddmar hjá Pola hevur skrivað eina frásøgn um, hvussu hann mintist henda vanlukkudagin, sum eins væl kundi verið hansara seinasta. Oddmar, sum tá var 10 ára gamal, sigur millum annað frá:

Pápi mín - Poli á Høvda - var kom-in heim við trolaranum Høvdaberg, sum hann var skipari á.

Einar tveir dagar undan van-lukkuna vóru pápi, Arne bróður og eg úti í Porkerisnesi við árabátinum, eitt fýramannafar, og hugdu til torvið. Pápi mín var væl nøgdur við torvið, sum var turt og í góðum standi.

So var tað fyrrapartin tann 22. juli, at vit - pápi, Arne, John, systk-inabarn mítt, 17 ára gamal og eg fóru við árabátinum út í Porkerisnes við nógvum tómunum sekkjum at fylla torvið í. Hetta var ein sannur góðveðursdagur. Eg minnst serliga túrin út, tí vit róðu gjøgnum Víkar-sund og tætt fram við Kúnni, og vit tosaðu um bátin úr Hovi, sum róði seg á Kúnna.

Vit fóru upp í Heimara Armi, sum Porkeningar siga, og báturin bleiv bundin har við klettin.

So fóru vit at fylla torvið í posar. Eg helt í posarnar, og John fylti torv í. Pápi bar so posarnar við torvi í oman til báturin.

Arne var bert 6 ár og tókst mest við at spæla niðri í hyljunum í Nes-inum, og sum tá eisini nógv kom-bikk vóru í. Vit høvdu tað ógvuliga hugnaligt allir fýra. Vit gjørdur okk-um eisini til góðar við tí góða mat-inum, sum vit høvdu við.

Sum leið út móti kvøldið, klokkan hevur nokk verið um 7, so varð alt torvið borið oman. Árabáturin

Jens Leo

varð so fyltur við so nógvum pos-um, sum hann kundi bera, og vit róðu so heim til keina í Porkeri. Klokkan hevur nokk verið um 8-9, tá vit vóru aftur í Porkeri. Veðrið var av tí besta, og havið var sum eitt spegl, fleiri bátar, sum dyrgdu, vóru at siggja, bæði úti við Porkerisnes og longri inni.

Pápi ætlaði sær so út í Por-kerisnes dagin eftir eftir restini av torvinum. Men hetta bleiv broytt, tí veðurvánirnar søgdu frá móguleik-anum fyri regni dagin eftir.

Tá er tað, at Jens Leo skuldi fara við pápa eftir restina av torvinum. Eg var til reiðar at fara við út aftur í Nes. Eg var jú fegin yvir at vera saman við pápa mínum, sum jú var trolaraskipari og tí var nógv burtur. So vítt eg minnst var tað í lagi, at eg skuldi fara við. Men so kemur Juul Sundberg, sum var giftur við fastur mínari Petru, og hann sigur við meg og pápa mín, at tað var best, at eg skuldi fara heim og hava Arna við.

Nú hevur klokkan verið um 10 um kvøldið, og sigur Juul: “So kanst tú eisini bera mammu tíni boð um, at teir fóru út at heinta tað síðsta torvið.” So bleiv, og eg minnst, at eg var eitt sindur firtin um hetta, at Juul skuldi blanda seg uppi.

John og pápi mín fóru so við Jens Leo við bátinum hjá Jens út aftur í Porkerisnes.

Herman Dam í Vika fór eisini við. Hann kom nógv inn á Høvdan og hjálpti til við at hoyggja og ann-að, so kanska hevur hann hugsað, at her kundi hann eisini geva eina hond - hann var 15 ár.

So var, at teir fýra fóru út aftur eftir restini av torvinum hetta góð-veðurskvøld. Arne og eg fóru so til gongu inn á Høvdan, og vit sóu bátin fara úteftir. Vit kundu siga mammu okkara, at teir fóru útaftur eftir restini av torvinum. Mamma visti, at teir fóru útaftur, tí hon hevði sæð tað í kikara.

Arne og eg fóru í song, og vit

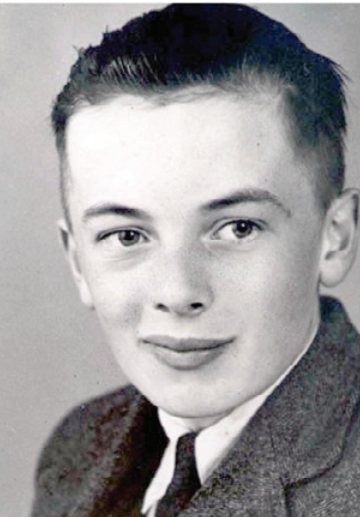
Herman Dam

vistu onki fyrr enn morgunin eftir, tá mamma kom og vakti okkum. Hon segði okkum, at pápi okkara kom ikki aftur kvøldið fyri. Hettar var ein ræðuligur boðskapur at fáa, og eg bleiv við at siga við meg sjálv-an, at hetta kundi ikki passa.

Pápi mín var bert 39 ára gamal, og eg veit, at hann sá fram til við spenningi, at Høvdaberg fyrstu ferð skuldi fara til Grønlands.

Jens Leo, sum var úr Fámjin, var giftur við Annu á Heyggi, systk-inabarn mammu. Anna kom so at sita einkja við trimum børnum, og elsta barnið var bert 6 ár. Hon livir enn.

So hendi tað, at 1. september varð pápi okkara funnin aftur í Sugguni í Kirkjubø. Tað var Sjørður Patursson, sum sá pápa okkara flóta á sjónum, og hann fekk so flotað bát og tók pápa okkara upp. Hann varð fluttur á hospitalið í Havn. Ringurin var á fingrinum, og navnið á mammu

John Poulsen

stóð inni í ringinum. Eg minnst, at ein pakki kom frá hospitalinum, har tað var skorið eitt stykki av øllum pløggnum, sum pápi okkara var í. Mamma kundi vátta, at tað passaði. Eg minnst sera væl, at tað var 1. september, tí tað var føðingardagur hjá mammu.

Tað var eisini ein stórus smeitur fyri Lauru og Josva at missa John, einkarson teirra. Josva var staddur undir Íslandi við Maritanu og kom so seinri heim til hendan ringa standin.

Komandi Miðvika

Komandi partur verður um Andreas C. Lützen í sambandi við, at tað 13. juni eru liðin 200 ár síðani hann varð føddur. Men í Miðvikuni um 2 vikur heldur Torleif fram við síni frásøgn og meira verður meira um torvbátin.